

פ ר ו ט ו ק ו ל

מישיבת ועדת הכספים, שהתקיימה בתום ארוחה חגיגית
לכבוד שר העבודה פ. ברעם, ביום ג', י"ב בתמוז תשל"ד
2.7.74, בשעה 13.00.

נ ו כ ח י מ - חברי הוועדה:

י. קרגמן - היו"ר
ע. אמוראי
א. אפרת
ש. ארליך
ט. ארנס
י. בדר
י. בן-סא"ר
י. גולן
ב. צ. חלפון
ש. לורנץ
א. מלמד
ע. פיינרמן
י. ש. פלוסין
נ. קצב
ז. שובל
א. שוסטק

מזמנים:

שר העבודה משה ברעם ורעייתו גרציה

א. קושנר מזכיר הוועדה:

א. נ. פלוג היועץ הכלכלי לוועדה:

שושנה אנגלר ושושנה הרוש מזכירת הוועדה:

יהושע ביצור - עתונאי "מעריב"

ר ש מ ה : שולמית פרג.

1094

היו"ר י. קרגמן:

שר העבודה היקר! אביא בתחילה שני

נתונים סטטיסטיים: משה ברעם היה

חבר ועדת הכספים עד לפני מספר שבועות. כלומר, במשך 15 שנה היה חבר ועדת הכספים. אכן זה וחק.

דבר שני - חברי ועדת הכספים הצעירים,

ועדת הכספים היתה משתלה כזו אשר הצמיחה במשך השנים 18 שרים וסגני שרים.

אם כן, יש לכם, חברי הוועדה הצעירים, סיכויים להיות בעיקר שרים. (ש. ארליך: חברי הוועדה רוצים להמשיך במסורת זו.)

ועתה, אומר משהו מתוך נימה אישית: אני

מכיר את משפחת ברעם מלפני נשואיהם. אני מכיר את גרציה לפני שהכירה את משה. אני זוכר את המקום שהיינו מתכנסים. בזכותה העצמית היא גרציה ברעם. היא היתה פעילה במשך כל השנים.

אני זוכר את משה ברעם מ-1931, כשהייתי

ירושלמי. הגנני אחד הוותיקים בירושלים. הגעתי לירושלים ב-1930. מאז

דרכנו נפגש, זאכן יש בינינו ידידות וחברות. אף אחד לא רצה להכשיל את השני, לא אני בפעילותו, ולא אותי. זהו דבר בעל ערך.

ברעם, או משפחת ברעם, בירושלים היו

דמות מוצקת. כל החקופה הזו - פעילותו בחיים הציבוריים; מחוץ למקום עבודתו - בהסתדרות, במפלגה, בעירייה, עוד לפני העירייה - ועד הקהילה; המלחמה המשותפת לתפוש את סקומס של היהודים בעיריית ירושלים. לחטנו ביחד. זה אחד הדמויות, כי הוא התמיד במשך 43 שנים להיות על הזמן בירושלים, ולא עבר לשום מקום.

את החברות שלו היו אנחנו מעריכים.

היום הוא נעשה שר העבודה. מה זה? זה אדם המתאים הנבחר למקום המתאים. הוא צמח צמיחה אורגנית - בענייני ביטוח לאומי, בחקיקה; ומחוץ לכנסת, בחיי העבודה, בחיי ציבור העובדים.

ועוד דבר שאני רואה אותו כחשוב

מאד, שצמיחה לתפקידים במדינה באה מתוך הפרלמנט. שר משפטים, אם מספוגה זו או אחרת, לוקחים מבחוץ. ואילו משה ברעם צמח פה, והוא נלקח קוועדת משנה של ועדת העבודה, מוועדת הכספים, עד שניתן לו התפקיד, ואני חושב שהבחירה טובה ומוצלחת לאותם תפקידים סוציאליים, תפקידי חקיקה וכל התפקידים שקשורים בחיי העבודה שהוא סילא.

למשה ברעם יש לב חם, ואין ספק

שהוא יצליח בתפקידו.

זאת ועוד: אני רוצה לומר לזכותו

יותר מאשר לזכותי - יש לו תכונה שקשורה בבני אדם, והיא בלתי רגילה. הוא, כיו"ר הקואליציה במשך שנים, ידע לקשור קשרים עם כל יתר המפלגות; קשרים היו לו ולא עם מפלגות שבקואליציה. תמיד מצא את הגשר, וזה נבע מתכונות חשובות מאד. גם החברות שבה הוא מצטיין, בתוך הסיעה שלו, בתוך כל חלקי הכנסת - זה דבר מבורך מאד.

אני מברך את גרציה, את כל המשפחה.

25 שנים במדינת ישראל זו יוקרה במובן הטוב של המלה. אני מאחל לך, ידידי משה, שיעמדו לך כוחות שתוכל לקדם חקיקה סוציאלית וכל מה שהאזרחים, ללא הבדל מעמד, זקוקים ונזקקים לביטוח לאומי, לחקיקה סוציאלית. הלואי שלא נעמוד בחוסר עבודה, ושיעמוד לך הכוח והתכונה להתגבר על בעיות.

אני מאחל לך הצלחה.

י. דבר:

הרגע הקריטי ביותר בתולדות האנושות הוא כשאדם שהיה מוכרח ללכת, כמו צ'מברלין שרצה ברגע האחרון להתנקם בזולת - רצה להציע למלך שראש הממשלה הבא יהיה לורד הליפקס. כלומר, שלמעשה לא יהיה שינוי. אז אמרו כי זה חייב להיות חבר פרלמנט, ובזכות העקרון האנגלי - זה חייב להיות צ'רצ'יל.

הבינות כיצד מתנוון פרלמנטריזם באירופה המרכזית. אנשי מדע, פרופסורים ומומחים, והפרלמנט נשאר קרלמנט. המעמד שהוא בסיס ליצירת ממשלה, הוא הדרך לקריירה שמתאימים לקבינט. הבסיס הזה איננו. מועמדים גאונים מקבלים אישור של פרלמנט.

מבחינה זו אני חושב, שהעובדה שמשו ברעם הוא שר העבודה, היא עובדה לדמוקרטיה. כולנו יודעים שזה לא בא כל כך קל.

עבדתי עם משה ברעם בהיות הסיעה שלי בקואליציה, וגם כשהיא באופוזיציה, ואז למדתי שזה עניין של סוד. אז זה סוד. אם זה עניין של הסכם, אחרי שהושג הסכם, אז כל הבנקים בעולם לא יכולים לתת בטחון יותר גדול מאשר המלה של משה ברעם שניתנה כארבע עיניים.

ועוד דבר: גם בהנהלת הקואליציה למדתי את התכונה וההבנה העמוקה הנובעת מיחסים בין בני אדם בחיים ציבוריים. אם כן, דעה שלו, הצעה שלו, היתה כל כך שקולה ונבונה, כך שלמדתי ממנו הרבה מאד, דבר שאי אפשר ללמוד משום ספר ומשום סורה, אלא מהחכמה העמוקה של בן אדם שמכיר יחסי ציבור.

אני רוצה להגיד, כי היו לנו די מדינות וחלוקי דעות והתנגשויות ועצבנות, אבל כאשר משה נעשה שר - וזה טוב שנעשה שר, הוא ולא אחר ביחסים הקיימים - אני הצטערתי מבחינה אישית, שכן זה בשביל קצת הפסד. אבל שמחתי, ואני שמח מאד על שנבחר להיות שר.

אני מאחל למשה ברעם את כל הנסיון ושיקול הדעת וההבנה של הזולת, והנאמנות למטרה שאליה נכנס לממשלה, ויישאר בתפקידו עד שבתוצאות הבחירות יקבלו את מקומו שוטטק וארידור.

ש. ארליך:

אני מצטער שמשו ברעם עזב אותנו כחבר ועדת הכספים. אני מברך אותו כשר העבודה. בין נעשה שר עבודה לבין שר העבודה, יש הבדל.

אני לא יכול להיות אנציקלופדיה חיה כמו ידידי קרגמן. יש פסוק האומר, דברי חכמים בנחת יישמעו. אם יש מושג כזה, הרי שזה חל על משה ברעם.

הכרתי את משה ברעם מקרוב, כחשמל נקשר לבי אליו. הרגשתי אליו חברות, אחווה ורעות. אני לא יכול לדבר על משה ברעם כעל ידיב פוליטי, המדבר בנועם, בדברי שכנוע. אתה לא יכול להרים את קולך אליו. (א. מלמד: לפעמים זה מרגיז) אבל כזהו משה ברעם.

חברים, משה ברעם הנו נכס לפרלמנטריזם הישראלי. הוא עשה גדולות לפיתוח התחוקה הפרלמנטרית הבינ-סיעתית, הבינ-אישית. בין חברי הכנסת יש לו זכות גדולה מאד, יותר מכל חבר כנסת אחר, מאלה שהיו בעבר ומאלה של היום. הדברים נאמרים מעומק הלב, חיבה והערכה ונאמנות. צדק בדר, שום התחייבות בנקאית לא תשווה למלה של ברעם.

ש. ארליך:

השם משה ברעם קשור, או מזוהה, עם עיר הבירה ירושלים. משה ברעם נשאר נאמן ליעורו - בכל נושא שהעלה בוועדת הכספים, ירושלים היתה בראש דאגתו, בצורה עקבית ונאמנה, בלי פאתוס, אבל בשכנוע. משה ברעם כשמו לך הוא. הוא בן העבודה. הוא צמח בעם. תענוג לעבוד אתך, יחד עם ועדיתך ויחד אתנו.

א. מלמד:

אחרי הדברים הלבביים של שמחה ארליך, בחלק גדול הוא אמר מה שרציתי אני להגיש.

אבל אוסיף ואומר:

המפה הפוליטית השתנתה. אני עוד באופוזיציה, אבל לא לברעם, שר העבודה, שהוא יכול להיות שר התורה והעבודה. אינני יודע מדוע לא ניתן לו כתר זה של שר התורה והעבודה, שהוא בהחלט יכול להיות בשבילו.

ברעם איננו מהצנחנים. הוא הגיע למה השגיע מלמטה למעלה, דרך ארוכה של משה ומעש. אם יש מישהו שהגיע לו להגיע למה שהגיע, אז אני חושב שזה ברעם ידידנו. אין זה חשוב שזו ועדה אשר מייצרת שרים. הוא היה צריך להגיע לזה.

משה ברעם הוכיח עוד דבר אחד - שלא צריך להיות קנאי, יריב, אכזר, שעל כל דבר להתרגז. יכול להיות אדם סולידי, עם לב, עם חכמה, ובכל זאת לא מקפחים אותו. אדם עם כל המידות הטובות, ובכל זאת הוא יכול להגיע לזה. מבחינה מוסרית הייתי אומר, הוכיח ידידנו ברעם שהדבר הטוב ביותר שהוא תפארת לעושיה, היא הדרך שמביאה למעלה, וזה הדבר החשוב ביותר של הנמשל, שגם דרך טובה משתלמת, אם כי מאיחור רב.

כמו שאמרנו בדר וארליך שמלה אצל משה ברעם זו מלה, והסכם זה הסכם - אלה הם דברים אשר מבחינה מוסרית בחיינו מחזקים.

הדבר העקרי הוא, שברעם כאיש ירושלים, זה הדבר הטוב ביותר. "איש ירושלים" זה היה אחד התוארים, אחד מגדולי חכמים זה איש ירושלים. זהו תואר. ברעם נשם את ירושלים, לחם את ירושלים, עבר למען ירושלים. זו זכות גדולה.

אני מברך את משה ברעם על שהגיע למקום שמגיע לו, וכפי שאמרתי - לא בצניחה. אני מברך גם את רעייתו הנכבדה. ידוע שמשפחת ברעם זו אחת המשפחות שעליה אפשר להגיד כמו משפחה יהודית צריכה להיות.

התפקיד הזה של שר העבודה, הוא תפקיד הקרוב ביותר ללבו של משה ברעם. הוא ירים תפקיד זה, ויבצע בו כפי שלבו חפץ לבצע. כל טוב, ברעם. אנחנו תמיד אתך, אם בקואליציה ואם באופוזיציה.

י. גולן:

אני מכיר את משה ברעם כאשר נאטי אליו לקבל צ"ק בשביל עליית הנוער. מאז הוא היה כל כולו נתון לחיים הציבוריים.

שתי אהבות יש למשה ברעם - לאשתו ולירושלים, ולציבור העובדים. היחס שלו לירושלים אינו דומה ליחסו לציבור העובדים. זו הזדהות בימי מלחמת השחרור. אותו, כאיש ירושלים, היה צריך לראות. אני יכול להבין אותו. אני מסווה את זה כאיש קיבוץ, שמזדהה עם ישובו. לא מעלה על דעתו של משה לנטוש את ירושלים בשל עבודה, בשל תנאים אחרים, תנאים אוניקסיביים אחרים. ירושלים היא חלק מחייו.

הוא הדין לגבי ציבור העובדים. משה מעורה בחיי העובדים בכל נימי נפשו, בין אם היה מזכיר מועצת הפועלים, מזכיר המפלגה בכנסת. פועלי ירושלים ידעו את הכתובת ששמה משה ברעם. זה לא היה מכוח סמיירה או מכוח התואר. אבל הוא עשה למענם, למען הרמת קרנם, הרמת חיהם. נכון אמרו כאן - כשמו כן הוא. משה, אני באמת חושב, שאתה האיש המתאים, ובמקום הנכון. לא רצית ללכת לממשלה לתפקיד אחר, ויותר בכיר, אלא רצית בתפקיד שמגיע לך. ראיתי את שלות הנפש, את נועם ההליכות שלך. זה יעמוד לך בתפקיד הרם, אבל גם הקשה.

כה לחי!

א. שומס:

רבותי, אתם זוכרים את הסיפור, שזמן שבן-גוריון הלך לשדה-בוקר עשו מסיבה לפולה. זו היתה מסיבה של ארגון אמהות עובדות. אחת אחרי השניה קמו החברות ודברו והללו את פולה, על שבגיל כזה יוצאת למדבר וכד'. לבסוף קמה פולה ואמרה: שמעתי נאומים, חלוציות, מאמצים, קרבנות - השתגעתי? מה אעשה והוא, בן-גוריון, השתגע והוא הולך לשם? מה יכולתי לעשות? האם להשאיר אותו?

זהו סיפור אוטנטי. הנה, אנחנו יושבים פה במסיבה, זכמובן שבמסיבה כזו מדברים ומשבחים.

לדעתי, משה זה שר בזכות, ולא בחסד. שרים במדינת ישראל צריכים למצוא חן וחמד בעיני מישהו כדי שיאילו בטובם ויטנו אותם כשרים. לדעתי, זו הפעם הראשונה שקרה כך שברעם לא נכנס לממשלה ע"י חן וחמד. בהפוך הוא, הוא היה סמליך מלכים בכל שנותיו בקואליציה. הדבר דומה למה שהיה בחו"ל: כל אלה שהיו באים לבית כנסת היו מתפללים ומצליחים לבקש את הברכה לשנה הבאה. החדשה, שתהיה טובה ואילו השמש היה עייף והיה נרדם, ולא היה מבקש לעצמו "שנה טובה".

מכל מקום, ברעם היה מכתיר שרים, והוא היה נשאר. פה, בפעם הראשונה, קבל משה ברעם את מה שקבל בזכות, ובענין שהוא שגור, שהוא אוהב, מכיר היטב.

ישבתי עם ברעם מסך 18 שנה בוועדת העבודה. אני רוצה להגיד שהוא מפא"יניק טיפוס, ובחיוב אני אומר את זה. מפא"י אמיתית מקיימת הסכמים. מפא"י האמיתית רוצה לחיות, ונותנת לאחרים גם כן לחיות. מפא"י האמיתית מחפשת את הגשר, את המשותף. מפא"י האמיתית יש לה אוזן כרויה, אוזן קשבת. מפא"י האמיתית זה שכל ישר. ברעם, לדעתי, זו דוגמה חיה וטיפוסית. הלואי שהיתה קיימת אותה מפא"י שברעם הוא הפרסונליזציה שלה. כאשר פועלים לא היו צודקים, הוא לא התבייש לומר שאין צדק אצלם, כי אצלו קבע השכל הישר. ברגע שהוא הרגש שהצד השני צודק, הוא לא היה מהסס, ויצא אפילו נגד גדולים.

אני חושב שברעם זכה גם בחיי המשפחה שלו כפי שהם, שכן הבנים הולכים בדרך של האבא. אין לו בעיות כזה, ואכן

א. שוסטק:

ז'בוטינסקי והרצל בבית. תמיד היו להם בעיות. ז'בוטינסקי היה תמיד אומר שזה עומד על החוד - אם נכשל בבית, אז אתה לא קוצר. באופן טבעי זה לא הטיל אימה יתרה בבית, אבל כמו שאומרים חכמים - זה יצליח. בתלמוד נאמר בקשר לשופר לשעת התקיעה בחגים, שאם הוא מצופה בזהב, אז הוא פסול.

אני מקווה שמשה ברעם יצליח, ואני

מאחל לו את כל הטובות.

ש. לורנץ:

משה פורוש שלנו, שהוא יהודי בן למעלה מ-80, אומר כך: "גזלנים, אחרי ה-120 שלי ספרו עלי כל הטובות, אז תנו לי קצת על חשבון."

אני יכול לקבוע כי כמעט כולם, או רובם, התנבאו בסגנון אחד, שזה קומפלימנטים לצורך המסיבה. כאשר ישנה תופעה שכולם אומרים אותו דבר, סימן שזה נכון. ומה אמרו על ברעם? - את זה אני רוצה לסכם, כדרכי, ע"י מאמר חז"ל, כמו שאומרים:

חכמינו ז"ל אמרו שהתואר הגדול ביותר זה שמו של האדם, וכך אמרו: גדול מרבן שמו. אם אפשר להגיד משה ברעם, אז כולם מבינים מה ואיזה ערכים מסתתרים תחת השם הזה. הרי שזה יותר מאשר תואר. אפשר להגיד משה ברעם, בלי תואר. שכן עם תוארים, זו הגבלה.

בתלמוד ישנם כמה תוארים, כמו: רב, רבן. אבל התואר הראשון הוא חבר, וזה מה שבטאו הקודמים לי. כל אחד אמר כך בשפתו. כל אלה שתיארו, כולם ללא יוצא מן הכלל בסגנון אחד, הם העלו על נס את משה ברעם החבר, את יחסו לזולת. אם כן, זה תואר גדול. אמנם זה תואר ראשון בין התוארים. אבל זה תואר גדול מאד של חבר.

ועוד אוסיף: יש במשנה רבי יוחנן בן-זכאי שאמר לתלמידיו: צאו וראו, איזו דרך ישרה ייבור לו האדם בחייו? אחד אמר לב טוב; אחד אמר חבר טוב. חבר טוב זה פילוסופיה בחיים. ומה פירוש הדבר של חבר טוב? אנחנו מתרגמים את זה פשוט - לחפש חבר טוב. הגמרא אומרת, או שיהיו לך חברים כמו חבריו של איוב, או טוות. שכן בלי חבר טוב, החיים אינם חיים. אבל זה פירוש קצת שטחי. אחד ממפרשי התלמוד רבנו יונה אמר, שחבר טוב פירושו איננו שתחפש לך חבר טוב, אלא הפירוש האמיתי הוא שאתה תהיה חבר טוב למישהו אחר. על כל פנים, זו דרך החיים שהוא פירש. כמו לב טוב שפירושו - שליבו יהיה טוב ולא יקנא בחברים.

כל אחד מאתנו מרגיש שמשה ברעם הוא חבר טוב לזולת, מבלי שהוא יעשה חישובים, מבלי שהוא יצפה האם יש בזה הדדיות. אצלו זה בלי חשבונות.

מאז שאני מכיר את משה ברעם, לא ראיתי כועס, מתרגז. לא ראיתי יוצא מכליו. במצבים קשים מאד, הוא ידע להתגבר על עצמו. בזמן שהיתה כל ההצדקה שהוא יכעס, הוא לא כעס. ואם ראית שהוא כן כועס, אז לא היה לי צורך לחשוב מי צורך, שכן אז ידעתי שאם ברעם יוצא מגדרו הרי זה לא יכול להיות אחרת.

שמעתי, וגם קראתי בעתון, שאתה תשאר אותו ברעם כמו קודם, אתה גם תמשיך להוריד את האשפה בביתך כפי שעשית עד כה - לדעתי, זה דבר גדול. אכן זו הדרגה של חבר.

עכשיו יש לך תואר של שר. לזה אין חשיבות, רי התואר הוא השם והתואר הוא להיות חרר לחריטים. לך כרוחר זה

שר העבודה משה ברעם:

בשם רעייתי ובשמי, אני רוצה להודות לכם. קודם כל, ליו"ר הוועדה, ידידי הוותיק קרגמן, וחבר העוזרים - קדשנר ופלוג ושתי השושנות, אשר טרחו למסיבה זו, וכן על הדברים ששמעתי פה.

להגיד לכם? - זה נעים, שכן אנחנו זוכים לשמוע את זה בחיים. זה דבר גדול.

אני חושב שהחברים הפריזו במקצת. אבל אני מקבל את הבונה-פידה שחברים הרגישו, לפחות מה שנוגע אלי - זה החינוך שקבלתי, שאין בהתנשאות.

אם היה לי סיפוק בחיי, ואני רוצה להתחלק בחווייה - קרגמן ויהושע ביצור, באו וסיפרו לי. הרי לא חלמתי על זה. לא חשבתי על זה. באו חברים וסיפרו לי שבאיזה "סטבח" סיכמו שמישהו צריך להיות שר עבודה. מישהו מסייעת המערך. למה לא? התמודדות, לפעמים, זה צורך חיים.

אני זכיתי לזה בחיים שלי. אני רוצה להגיד קודם כל, חברי בהנהלת הקואליציה, אם זה גולן או מלמד - ולא חשוב שמלמד עכשיו באופוזיציה - שבכנסת הששית, עם הקמת מטלת ליכוד לאומי, לא ידענו איך "לאכול" את העסק הזה. ידידי ארליך השתתף בזה. אמרו שגח"ל דאז, לא חתם על קווי היסוד, וזה לא חייב אותו. אבל אמרו שהם מקבלים את הכרזתו של ברעם. האמת היא, כי בשבילי זה היה הדבר הכי גדול.

מבחינה רעיונית, במפלגה שלי אני אולי הקיצוני ביותר לגבי גח"ל. ראיתי בזה תואר מכובד מאד, על אף חלוקי הדעות. הרכב מוסדות הכנסת היה דבר שלא היה כמותו. ישבתי עם חברים, והגענו להסדר למחרת בבוקר. זה היה עם רימלט ובגין. היו שאמרו שנעשה זכרון דברים או חליפת דברים, אבל שני אלה אמרו לי ש"אם אתה אמרת לנו שזה מסודר, הרי שמספיק לנו".

אני אומר, חברים, זה הסיפוק הגדול הטוב ביותר. הוא הדין לגבי חברים מ"אגודה", מספד"ל, ע"מ. מותר לי להעיד את סר שובל או שוסטק, שהגענו לאיזה הבנה. בשביל עסקן כמוני, זה דבר גדול מאד. אולי זה התגמול הכי גדול בשבילי.

האמינו לי שקשה להפרד מוועדת הכספים. לא אכחיש ואומר ששאפתי לזה - בכל זאת להיות בצוות של מטשלת ישראל.

אני רוצה לקוות שהבסיס הפרלמנטרי יתרחב בקרוב. אבל אני אומר לכם, שאני מתגעגע לוועדת הכספים, ששום שקודם כל - לא פגשתי צוות כמו זה שקיים בוועדת הכספים, עם כל חלוקי הדעות; (ב) שהדיונים לעומקם של עניינים בסיסיים של מדינת ישראל, כפי שמועלים בוועדת הכספים - הם לכבוד לנו.

ועוד שני דברים: (א) אם עכשיו מאשרת ועדת הכספים של הכנסת את תעריפי הדואר, הרי זה קצת קשור בשמנו. בשעתו, קרה מה שקרה, ועשינו סנדל יותר טוב מאשר מלמד, ותיקנו את החוק. כאן ברצוני לומר לכם, כי יש לנו טענות קשות לכלי התקשורת - איך הם מעריכים את המאמצים שלנו. כאשר ישבנו בוועדת הכספים על הקונצסיה של ים המלח, אז ישבנו בסוצאי חג השבועות, ואז היו צריכים לעכב את האוירון וכו'. למחרת, כאשר הגעתי הביתה תשוש אחרי עבודה של לילה - חנן רובין, גם גורי ובן-מאיר זכרונם לברכה, לא נתנו מנוח בענין זה, וכך ישבנו כל הלילה - אז היתה הידיעה על כך בעתון בפיינה נידחת, שוועדת הכספים אישרה את הקונצסיה של ים המלח. הדבר הזה הועלה כהצעה לסדר היום בכנסת, ואז כל הכותרות היו סביב זה.

אני רוצה להודות לכם שוב, בשם רעייתי ובשמי, על הדברים הנעימים ששמענו פה, ואני רוצה להבטיח לכם שאני רוצה להיות חבר כנסת, בנוסף לחברותי במטשלה, ואני רוצה לנכר

שר העבודה משה ברעם:

אני רוצה לאחל לוועדת הכספים של הכנסת, עם האופוזיציה ועם הקואליציה, שאותה רוח טובה ששלטה בוועדת הכספים תמשיך לשרוד.

ולכם חברי וידידי, על הדברים הטובים שאמרתם, אני רוצה להביע לכם את מיטב התודה. מי יתן ונהיה ראויים לכך. תודה.

תודה רבה. הישיבה נעולה.

היור"י. קרגמן:

הישיבה ננעלה בשעה 14.50.